

v smysle ustanovenia náhradového zákona a ostatných zákonných noriem prevádzania pozemkovej reformy len na ním skutočne prevzatej väčšej arendovaných nehnuteľností (418 kat. jutár 199 siah), že žalovaný ako bývalý arendátor len z tejto čiastky dostal od Štátneho pozemkového úradu nahradený náklad za strojené hnojivá v smysle ustanovení § 43a) náhrad. zák. (III. odst.) sumou 9.000 Kč a titulom meliorácií ďalšiu sumu 4.000 Kč, a konečne že dotvčne menšej čiastky, odpredanej Jozefovi N. a spol., nebolo prevedené Štátnym pozemkovým úradom oceňovacie pokračovanie a nebola z tejto čiastky predmetu arendy priznaná a vyplatená žalovanému titulom investícií alebo meliorácií žiadna náhrada.

Arendálna smluva bola ujednaná medzi spornými stranami so súhlasom Štátneho pozemkového úradu už za trvania záboru (30. apríla 1922) a to s výhradami, ktoré ustanovujú zákonné normy prevádzania pozemkovej reformy. Žalovaný v dôsledku tejto okolnosti musel síce počítať s predčasným zrušením arendy pred ukončením smluvenej arendálnej doby a nemôže podľa § 50 a) náhr. zák. v doslove novely č. 220/1922 Sb. z. a n. zo smluvy samej a na základe jej ustanovení odvodzovať odškodňovací nárok z dôvodu tohoto predčasného zrušenia, avšak nemožno mu upreť právo, aby ako arendátor zabraného veľkostatku neuplatňoval nárok na náhradu hodnoty ním vykonaných investícií a meliorácií, avšak len potiaľ a po tú výšku, pokiaľ a po akú výšku mu tento nárok priznávajú práve zákonné normy o prevádzaní pozemkovej reformy.

Tento nárok v súdenom prípade právom je uplatnený proti žalobníkovi, lebo — ako už bolo vyššie vyložené — čiastka predmetu arendy, odpredaná Jozefovi N. a spol., a na nej vykonané investície a meliorácie neboly predmetom oceňovacieho pokračovania, a keďže určenie kúpnej ceny aj pri skrátenom prúdele podliehalo schvaľovaciemu pokračovaniu Štátneho pozemkového úradu, žalobník určenou kúpnu cenou vo skutočnosti odškodnený bol celou prípustnou protihodnotou odpredaných nehnuteľností, zahrňujúcou však v sebe aj čiastku takého nákladu arendátora, ktorého náhradu pri neodpredanej prevzatej čiastke predmetu arendy Štátny pozemkový úrad žalovanému už uznal a vyplatil.

Odvolačí súd preto v súlade s ustanoveniami platného práva uznal vo svojom medzitýmnom rozsudku, že žalovaný má nárok na náhradu investícií a meliorácií vo všeobecnosti potiaľ, pokiaľ by byly bývaly tieto priznané žalovanému v prípade, keby bol prevzal štát aj čiastku arendovaných nehnuteľností, odpredaných Jozefovi N. a spoločníkom.

Čís. 14434.

Keď bola proti obciam alebo ústavom, uvedeným v čl. XI. zák. č. 123/1923 Sb. z. a n. navrhnutá exekúcia na hnutelné veci bez bližšieho označenia, treba exekúciu povoliť a teprve po jej výkone — ale ešte pred jeho schválením — dožiadať okresný úrad o prejav, či a pokiaľ je na zabavené hnutelnosti prípustná exekúcia bez ujmy verejných záujmov.

(Rozh. zo 7. VI. 1935, R IV 86/35.)

Žiadosť o povolenie exekúcie proti Okresnej nemocenskej poisťovni v R. súd prvej stolice zamietol z dôvodu, že vymáhajúci veriteľ nepreukázal súhlas príslušného okresného úradu podľa čl. XI. zák. č. 123/1923 Sb. z. a n. Rekurz ný súd napadnuté usnesenie »zmenil« tak, že uložil súdu prvej stolice, aby prejav okresného úradu sám zaopatril.

Najvyšší súd na dovolací rekurz usnesenia oboch nižších súdov zrušil a prvému súdu uložil, aby o návrhu na povolenie exekúcie znova rozhodol bez ohľadu na dôvod, z ktorého ho zamietol. Dôvody:

Názor rekurzného súdu, že pred rozhodnutím o povolení exekúcie má byť z úradu opatrený prejav okresného úradu, bol by správny, keby v exekučnej žiadosti boli označené určité čiastky majetku, na ktoré má byť exekúcia vedená. V tom prípade by bolo podľa čl. XI. č. 2. zák. č. 123/1923 už povolenie exekúcie závislé od toho, či okresný úrad prejavil, že exekúcia na tieto určité majetkové čiastky je prípustná. — Citovaný zákon neukladá však okresnému úradu, aby sám vyšetril a udal namiesto vymáhajúceho veriteľa, na ktorý majetok exekúta má byť vedená exekúcia, ale len, aby prejavil, či exekúcia, vedená podľa návrhu vymáhajúceho veriteľa na určitý majetok exekúta, je prípustná.

Preto, keď — ako v súdenom prípade — nie je v návrhu na povolenie exekúcie udaný určitý majetok, ktorý má byť postihnutý exekúciou, ale exekúcia je navrhnutá na hnutelné veci bez ich bližšieho označenia, exekúcia má byť povolená a teprv po zabavení hnutelností, ale ešte pred jeho schválením má byť vyžiadaný prejav okresného úradu, či a pokiaľ na zabavené určité veci možno viesť exekúciu bez ujmy verejných záujmov.

Čís. 14439.

Zvýšenie odmeny advokáta podľa § 7 vlád. nar. č. 95/1923 Sb. z. a n. platí len dotyčne úkonov, vykonaných v pokračovaniach tam uvedených. Výrazom »v nespornom vôbec« treba rozumieť len nesporné pokračovanie súdne, nie však výkony mimosúdneho pokračovania.

(Rozh. z 12. VI. 1935, Rv III 318/34.)

V spore o zaplatenie palmárneho účtu podal žalujúci advokát proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie, v ktorom sa domáhal zvýšenia sumy jemu prisúdenej.

Najvyšší súd túto dovoláciu žiadosť zamietol a uviedol medzi iným v dôvodoch svojho rozhodnutia.

V § 7 vládneho nariadenia č. 95/1923 Sb. z. a n. sú uvedené popokračovania, v ktorých sa zvyšuje odmena advokáta za spoločníkov v spore; z tohoto ustanovenia neplynie však, že by aj za práce advokátske, konané v iných než tam uvedených pokračovaniach, prípustné bolo bez zvláštnej voľnej úmluvy (§ 2) účtovať primerané % za spoločníkov. Výrazom »v nespornom vôbec« myslí vládne nariadenie v § 7 (2) len nesporné pokračovanie súdne, a nie výkony v pokračovaní mimosúdnom (Sb. n. s. č. 11.324).